

4. Division

Ved Sallingsund, mellem Pinen kro og Glyngøre, færdes få ved nattetide. For de fleste frygter mødet med Den Sorte Rytter, som galoperer hvileløst frem og tilbage langs stranden i døgnets mørkeste timer.

Få ved, at det er genfærdet af den ulykkelige ryttergeneral Cai Ditlev Hegermann-Lindencrone. Fra en anden verden må han nat efter nat ride samme vej, som han red den 13. marts 1864.

Her ankom han i spidsen for sine tusinde dragoner til færgestedet Pinen efter mange dages henholdende kamp og flugt fra Dannevirke og en overtallig prøjsisk-østrigsk fjende.

Generalen frygtede, at fjenden var i hælene på divisionen. To mand forsøgte i stærk storm på hans ordre at krydse sundet, men båden drev langs stranden og til slut ind på kysten ved Glyngøre.

Generalen fulgte deres anstrengelser til hest langs stranden, mens han spejdede forgæves og fortvivlet efter sejl og rofærger fra den anden side. Dagen efter rejste en fuld storm sig, og det tog tre dage før hele divisionen nåede over Sallingsund.

Ingen vidste på det tidspunkt, at prøjserne allerede tidligt havde mistet sporet af divisionen og opgivet forfølgelsen. På Mors mødtes Hegermann-Lindencrone med forsvarsministeren og kongen. Han blev lovet forstærkninger og drog atter over Sallingsund for at komme danskerne på Dybbøl til undsætning.

Men forsvarsministeren svigtede sit løfte: Der kom ingen forstærkninger og 4. division måtte trække sig tilbage igen.

Imens rasede de åh-så-kloge, nationalliberale novicepolitikere i København over soldaternes tilbagetog. Navnlig Hegermann-Lindencrone måtte tåle spot og spe. "General Baglæns" blev han kaldt, og det var her, man første gang stødte på vendingen: "Røven af 4. division".

Først for få år siden blev det dokumenteret, at Hegermann-Lindencrone reelt reddede divisionen, og at det var politikerne i København, der havde fejlet. Men skammen blev ved med at klæbe til 4. division. Og så længe, man taler om røven af 4. division, finder generalen ikke fred.